

ELVIN POST

Maakt ze de fout van haar leven door met hem af te spreken?

CATCH

JEUGDTHRILLER

ELVIN POST
CATCH

Terwijl ik de trap af loop, voel ik de spanning stijgen. Zal ze zonder problemen meewerken? Of zal ze moeilijk doen en tegenspartelen, net zoals Babette deed. Ik hoop het eerste. Babette huilde en smeekte, en dat raakte me. Maar ik heb mijn plan doorgezet en de beloning was groot. Babette stond in vier kranten.

Vier.

Het *AD*, *De Telegraaf*, *NRC* en *de Volkskrant*. Om nog maar te zwijgen van de aandacht op tv en online. Ze was echt óveral en dat maakte me enorm trots.

Ik weet zeker dat de aandacht voor Stella even groot zal zijn. Misschien zelfs groter, omdat zij nummer twee is. De kranten zullen het briefje herkennen en een patroon zien. Op televisie zullen misdaadjournalisten aan het woord komen. Gedragsdeskundigen. Ja, de aandacht zal steeds groter worden, want zo werkt dat in de media. Dood verkoopt. Het is een regelrechte bestseller.

Ik bereik de kelderdeur en steek de sleutel in het slot.

De deur kraakt wanneer ik hem open. Ik knip het licht aan, kijk naar het isolatiemateriaal aan de muren en het plafond, en vervolgens naar het bed. Stella heeft haar ogen gesloten en haar mond open, maar ik weet dat ze niet slaapt. Ze heeft dit al eerder gedaan, doen alsof ze dood is. Ik heb ooit ergens gelezen dat cavia's en bepaalde konijnsoorten het ook doen als ze in gevaar zijn. Ze houden zich stil in de hoop dat hun belager hen vergeet en op jacht gaat naar iets anders, zodat ze daarna stilletjes weg kunnen kruipen.

Alleen kan Stella niet weg; haar handen en voeten zitten met boeien vastgeketend aan de spijlen van het bed.

Ik sluit de deur en loop naar het aanrecht in het midden van de ruimte. 'Dag, schoonheid. Ben je er klaar voor?'

Achter me blijft het stil.

'Ik weet dat je wakker bent, Stella.'

Gekreun. 'Alsjeblieft. Ik...'

'Wat?' Ik pak de pillen, leg ze op het aanrecht en loop naar het kledingrek.

Peinzend bekijk ik de jurken. Hoewel Stella blond haar heeft, blijven mijn ogen hangen op de Sneeuwwitje-jurk. Komt door haar donkere ogen, denk ik. Het zal haar goed staan. En waarom zou het niet kunnen, een blonde Sneeuwwitje?

Ik haal de jurk van het rek, pak de pillen van het aanrecht en loop naar het bed.

Wanneer ze me ziet naderen, drukt Stella haar

hoofd naar achteren in het kussen in een poging een paar centimeter bij me vandaan te komen. Ik vat het niet persoonlijk op. Babette deed hetzelfde. Ik kijk haar aan. 'Ik heb hier wat pillen voor je. Ze helpen je om te gaan slapen.'

Stella begint te huilen. 'Alsjeblieft, laat me gaan. Ik heb niets gedaan...'

'Stil maar. Ik help je wel.'

'Hélpén?' Ze kijkt me wanhopig aan. 'Hoe kun je dat zeggen? Je hebt me ontvoerd. Jij... Jij bent die gek. Ik heb over je gelezen in de krant. Ik ga niet slapen van die pillen. Ik ga ervan dood. En daarna trek je me die jurk aan, net als je bij dat andere meisje hebt gedaan.'

'Bedoel je Babette?'

Haar ogen worden nog groter. 'Alsjeblieft... Niet doen. Ik wil die jurk niet aan. Ik wil niet dood.'

'Kom op, Stella. Niet zo negatief. Dat is nergens voor nodig.'

Een vleugje hoop verschijnt op haar gezicht. 'N-Nee?'

'Natuurlijk niet. Je mag best wat positiever zijn.' Ik streel haar wang. 'Je moet dit niet zien als een einde, want dat is het niet.'

'W-Wat is het dan wel?'

Ik glimlach. 'Een nieuw begin.'

‘Zullen we nog een keer gaan?’

Ik knijp mijn ogen samen tegen de felle zon en zie het grijnzende gezicht van Julia.

Ik kijk naar de glijbaan en vervolgens naar de rij. Die is nog maar heel kort. Het waterpark gaat over twintig minuten sluiten.

‘Ah, please?’ zegt Julia, wanneer ze ziet dat ik twijfel. ‘Nog één keer, Roos. Ik weet dat je er wel klaar mee bent, maar deze glijbaan is zó cool.’

Julia heeft gelijk. Het is een coole glijbaan. Eerst zit je in een rode band en ga je loeihard door een buis naar beneden. Dan beland je in een trechter waarin je razendsnel een paar rondjes draait voordat je via een opening en een tweede korte glijbaan richting het eindpunt gaat. We zijn er vandaag al meer dan tien keer af gegaan, maar ik kan het nog steeds niet zonder te gillen. Ik negeer mijn voeten, die beurs aanvoelen van al het traplopen, en grijns naar Julia. ‘Oké dan, let’s go.’

We wachten onze beurt af, nemen een band over van een moeder en een kind die net zijn geweest, en beginnen voor de zoveelste keer aan de beklimming van de trap.

‘Hoe gaat het eigenlijk met je ouders?’ vraagt Julia wanneer we bijna boven zijn. ‘Enige verbetering?’

Ik haal mijn schouders op. Eigenlijk wil ik hier liever niet aan denken. Het is zo’n fijne dag, en wat moet ik ervan zeggen?

‘Laat maar,’ zegt Julia. ‘Ik zie het al aan je gezicht. Forget about it. We zijn aan de beurt!’

Een halfuur later staan we in de schaduw van een paar bomen op de parkeerplaats. Nu pas voel ik dat mijn gezicht is verbrand. Ik heb me minstens drie keer ingesmeerd, maar blijkbaar had ik het nog vaker moeten doen.

Ondanks mijn gloeiende wangen en pijnlijke voeten voel ik me supergoed. ‘Dit was echt een topdag, Juul. Thanks nogmaals voor de uitnodiging.’

Julia geeft me een boks. ‘That’s what friends are for, right? Wat ga je vanavond doen? Beetje netflixen?’

Ik haal mijn schouders op.

‘Of ga je weer urenlang chatten met je *mystery guy*?’

Ik schiet in de lach. ‘Hij heet Noah, Juul. En zo geheimzinnig is het allemaal niet.’

Julia rolt met haar ogen. ‘Welnee. Behalve dan dat je hem nog steeds niet in het echt hebt ontmoet.’

‘Dat is waar,’ zeg ik. ‘Maar zoals ik vorige week al

uitlegde: hij voelt me beter aan dan een heleboel jongens die ik wél in levenden lijve heb ontmoet. Ik wil het gewoon rustig aan doen en niets overhaasten.'

'I know, I know. Maar niet té relaxed, hè? Je wilt niet dat hij zijn interesse verliest.'

Dat doet hij niet, wil ik zeggen. Maar omdat ik dat natuurlijk niet zeker weet, mompel ik: 'Tuurlijk niet.'

'Heb je je ouders al over hem verteld?'

Ik schud mijn hoofd. 'En dat ben ik ook niet van plan. Sterker nog: ze weten niet eens dat ik op Catch zit. Nee, dat hou ik lekker voor mezelf. Ze bemoeien zich toch al met alles.'

'Gelijk heb je,' zegt Julia lachend. 'Mijn moeder heeft Steef inmiddels ontmoet, maar ik heb haar ook niet verteld dat ik hem via Catch heb leren kennen. Als iemand het over onlinedaten heeft wordt ze altijd helemaal principieel. Ze gelooft dat liefde "je overkomt".'

Ik probeer iets te bedenken om te zeggen, maar er komt niets in me op. De waarheid is dat ik Steef – die sinds een week of acht Julia's vriendje is – totaal niet mag. Toen we vorige week in de stad sushi aan het eten waren en Julia even naar de wc was, keek hij me zo intens aan dat ik even dacht dat hij me wilde gaan zoenen. Gelukkig kwam Julia snel terug. Ik had er later iets over willen zeggen, maar heb dat uiteindelijk niet gedaan. Misschien lag het aan mij en is hij gewoon een beetje intens, in plaats van een totale creep.

'Geloof jij dat ook?' zegt Julia. 'Dat liefde je overkomt?'

Ik kijk haar aan. 'Ik weet niet...'

'Natuurlijk wel,' zegt Julia. 'Kom op: geloof je in het lot of moeten we de dingen zelf afdwingen?'

'Eh, nou...'

Gelukkig word ik gered door Julia's moeder, die het parkeerterrein op komt rijden.

Julia zit voorin naast haar moeder en ik heb de hele achterbank voor mezelf. Ik sluit mijn ogen, geniet van de warme wind die via de open raampjes op mijn gezicht blaast en luister naar de muziek uit de jaren tachtig en negentig die uit de radio komt.

Terwijl Julia met haar moeder kletst, denk ik aan wat ze daarnet vroeg over het lot. Geloof ik daarin? Ik weet het echt niet. Wat ik wel weet, is dat vanaf het moment dat Noah me drie weken geleden via Catch een connectieverzoek stuurde en we met elkaar begonnen te kletsen, er een overduidelijke klik is. Het begin was een beetje stroef, maar dat kwam door mij. We waren maar voor 54 procent een match en ik vroeg hem nogal bot waarom hij me alsnog een verzoek had gestuurd. Hij schreef terug dat percentages hem niets zeggen en dat hij mijn glimlach leuk vond. Ik stuurde terug dat ik ook heel vaak chagrijnig kijk. *Daar geloof ik niets van*, reageerde hij.

Ik kan niet ontkennen dat ik zijn opmerking over mijn glimlach een beetje cliché vond en even bang was zo'n jongen te hebben getroffen die meteen wil afspreken. Maar dat bleek niet het geval. Noah is een echte gentleman. Hij is gevoelig, grappig en lief. Hij zít me echt en zegt altijd de juiste dingen als ik

me rot voel vanwege mijn ouders. Hij probeert niets voor me op te lossen of het beter te maken, zoals Julia soms doet. In plaats daarvan toont hij alleen begrip. Misschien komt het omdat hij uit eigen ervaring weet hoe het is om pijnlijke dingen mee te maken. Zijn moeder is vijf jaar geleden overleden aan kanker.

Ik open mijn ogen en kijk naar de weilanden die achter het raampje voorbyschuiven. Heeft Julia gelijk, en ben ik inderdaad te voorzichtig met Noah? Zou hij zijn belangstelling verliezen als ik niet snel voorstel iets af te spreken? Maar wat als hij me in het echt ziet en me plotseling niet leuk meer vindt?

Een halfuurtje later rijden we de stad binnen. Ik luister nog wel naar Julia en haar moeder, maar hoe dichterbij ik bij huis kom, hoe meer ik me terugtrek.

Zijn ze er allebei?

Waarschijnlijk wel.

Dan zijn we er.

Julia's moeder parkeert de auto voor ons huis en ik bedank haar voor het rijden. Ik geef Julia een knuffel als ze uitstapt om afscheid te nemen.

'Dat was superleuk,' zegt ze, terwijl ze me stevig tegen zich aandrukt. 'En bellen hè, als het niet gaat.'

Ik knik, hoewel ik zeker weet dat ik dat niet zal doen. Als ik haar iedere keer zou bellen wanneer mijn hoofd op ontploffen staat, zou ze knettergek van me worden.

Ik zwaai naar Julia en haar moeder wanneer ze

de straat uit rijden. Vervolgens loop ik naar onze voordeur en steek mijn huissleutel in het slot.

Binnen is het stil. Ik zie dat mijn vader in zijn werkkamer zit terwijl hij geconcentreerd naar zijn laptop staart.

‘Hé, lieverd,’ zegt hij wanneer hij me in het oog krijgt. ‘Lekker gezwommen?’

Ik geef hem een kus op zijn voorhoofd. ‘Ja, het was supergezellig. Hoe was jouw dag?’

Hij knikt naar zijn laptop. ‘Interview met de nieuwe technisch directeur van Feyenoord aan het uitwerken. Ik ben bijna klaar.’

‘Waar is mama?’

‘Die belt met oma. Of ze is boven. Ik weet het niet zeker.’

Ik sta op het punt naar boven te gaan wanneer ik gekletter van pannen hoor in de keuken.

‘Roos!’ zegt mijn moeder, wanneer ik de keuken binnenkom. ‘O schat, het spijt me. Je zult wel honger hebben na zo’n lange dag in het zwembad, maar ik begin net pas met koken. Ik had mijn moeder aan de telefoon. Ze begint echt vergeetachtig te worden en ik moest alles twee keer zeggen.’

Ik ga de keuken in en geef mijn moeder een knuffel. ‘Geen probleem, mam,’ zeg ik, hoewel ik sterf van de honger. ‘Ik moet nog leren voor geschiedenis. Wat eten we?’

‘Chili. Hoe was het in het zwembad? Alles goed met Julia?’

‘Ja hoor, en het zwemmen was leuk. Roep me maar als het eten klaar is, oké?’

Ik loop glimlachend naar boven; het lijkt erop

dat mijn ouders een goede dag hebben.

Eenmaal in mijn kamer pak ik met tegenzin mijn geschiedenisboek, dat openligt op een pagina met een heleboel details over de Tweede Wereldoorlog.

Ik zucht.

Om er nog even niet aan te hoeven beginnen, pak ik mijn telefoon en open Catch. Heeft Noah al gereageerd op mijn laatste bericht? Nee, en hij is ook niet online. Dat verbaast me niet. Zaterdagochtend heeft hij me laten weten dat hij het hele weekend met zijn vader in de Ardennen zit, waarschijnlijk zonder wifi. Blijkbaar is hij nog niet terug. Ik scrol naar beneden en zie dat er vijf nieuwe mensen een connectie met me willen maken. Vier jongens en een meisje. Ik heb nu geen zin om hun profiel te bekijken en ik sluit de app. Ik bekijk een paar filmpjes op YouTube en richt me dan alsnog op mijn geschiedenisboek. *Op 1 september 1939 viel Duitsland Polen binnen...*

Ik ben hooguit twintig minuten bezig wanneer er van beneden gedempt geruzie klinkt. Misschien was het toch niet zo'n goede dag. Ik voel een knoop ontstaan in mijn maag en probeer me te focussen op de tekst in mijn boek. Lezen over een oorlog van tachtig jaar geleden is zo veel beter dan luisteren naar hoe mijn ouders elkaar in de haren vliegen. Waarom ruziën ze altijd als ik boven ben? En waarom doen ze als ik beneden kom vaak alsof er niets aan de hand is? Denken ze echt dat ik zó dom ben?

Volgens Julia doen ze het uit liefde. Ze zegt dat haar ouders voordat ze gingen scheiden ook altijd mooi weer speelden en in haar bijzijn overdreven

vaak knuffelden. ‘Ze doen op hun manier hun best. Ze begrijpen nu eenmaal niet dat je als kind duizend keer liever de waarheid hebt dan dat hypocriete gedoe. Maar ja, het zijn dan ook volwassenen.’

Ik staar naar mijn boek. *Op 6 juni 1944 – D-Day – landden de geallieerden in Normandië.*

‘Nee, jij bent lekker bezig,’ hoor ik mijn vader mijn moeder beneden toebijten. ‘Uren gezellig kletsen met je moeder en tegen mij val je meteen uit als ik wat zeg!’

De knoop in mijn maag wordt groter.

Me concentreren lukt niet meer en ik pak mijn telefoon. Was Noah maar op Catch. Maar hij is nog altijd niet online, dus doe ik mijn oortjes in en zet Lana Del Rey op.

De muziek vult mijn oren en ik sluit mijn ogen, mezelf wijsmakend dat ik niet hier ben, maar nog steeds samen met Julia in het zonovergoten zwembad.

Wanneer er om zeven uur nog altijd niets online staat, begin ik me zorgen te maken.

Er klopt iets niet. Stella had allang gevonden moeten zijn.

Of is ze al gevonden en houdt de politie het nog even stil? Nee, dat is belachelijk. Niet in deze tijd waarin iedereen een telefoon bij zich heeft en nieuws sneller uitlekt dan ooit. Ik zag pas een documentaire over vroeger, toen mensen alleen een vaste telefoon hadden en naar Tarzanfilms keken op minuscule zwart-witte televisies. Ik kon me er nauwelijks iets bij voorstellen. In die tijd ging alles mischien langzaam, maar nu niet meer.

Opnieuw check ik de grote nieuwssites.

Verse berichten over een gijzeling in Frankrijk en iets over een wielrenner die in coma is geraakt na een val in een ravijn, maar niets over mijn tweede prinses.

Ik besluit nog even geduld te hebben, speel een paar minuten op mijn gitaar en overweeg me alvast te buigen over de meisjes die in aanmerking komen om mijn volgende catch te worden. Er zijn meerdere gegadigden. Een keuze heb ik nog niet gemaakt.

Maar nee: het voelt niet goed om al aan mijn volgende prinses te denken terwijl Stella haar moment nog niet heeft gehad.

Terwijl ik wacht op het nieuwsbericht, pak ik het schrift met daarin de polaroidfoto die ik van haar heb gemaakt. Zelfs dood is ze beeldschoon, en mijn gevoel heeft me niet bedrogen: de Sneeuwwitje-jurk staat haar prachtig. Ik strijk met mijn wijsvinger langs het plukje haar dat ik met een stuk plakband naast de foto heb bevestigd.

De foto en de haarlok zal ik bewaren. Voor altijd. Net als die van Babette.

Wie wordt nummer drie?

Dat is de vraag.

Iemand die ik al op de radar heb, of een nieuw meisje dat ik nog niet heb ontmoet?

Ik hou alle opties open. Dat houdt het spannend.

Eén ding is zeker: mijn leven zal nooit meer saai zijn.

Ik check nog een keer AD.nl en voel hoe mijn hart een sprongetje maakt.

Stella is gevonden.

Als mijn ouders ruzie hebben denk ik soms terug aan vroeger. Ik weet niet of ik het doe om mezelf te troosten of mezelf extra pijn te doen. Ik zie ze voor me op de camping in Spanje: ze praten op zachte toon met elkaar bij kaarslicht, terwijl ik in de tent een boek lees voor het slapengaan. Hoe kan iets tussen twee mensen dat ooit zo mooi was ineens helemaal weg zijn? Ik denk erover na terwijl ik mijn chili eet.

Ondertussen doen mijn vader en moeder krampachtig alsof alles koek en ei is en ze niet zojuist enorme ruzie hebben gehad. Mijn vader vertelt over zijn interview met de technisch directeur van Feyenoord en mijn moeder luistert, of doet alsof.

‘Echt een aardige kerel,’ zegt mijn vader voor de tweede keer. ‘Die gaat vast geweldige dingen doen in Rotterdam.’

Mijn moeder glimlacht vreugdeloos. ‘Dat is mooi, Ruud. Wanneer staat het in de krant?’

‘Dinsdag,’ zegt mijn vader. En dan tegen mij: ‘Is het een beetje gelukt met je geschiedenis?’

Ik overweeg te vragen of ze alsjeblieft kunnen ophouden met zo fake naar elkaar te lachen, maar ik doe het niet. In plaats daarvan speel ik het spel mee. ‘Nou, het is nog best veel. En ik kon me net niet zo goed concentreren. Maar goed, ik heb nog even de tijd. De toets is pas woensdag.’

Mijn vader en moeder werpen elkaar een gealarmeerde blik toe. Even denk ik dat ze hun excuses gaan aanbieden, maar dat gebeurt niet. ‘Zo is dat, schat,’ zegt mijn vader, terwijl hij zich weer op zijn chili richt. ‘Je hebt nog tijd. Het was natuurlijk ook een lange dag in het zwembad.’

‘Inderdaad,’ valt mijn moeder bij. ‘Geen wonder dat je niet meer helemaal scherp bent. Aan je wangen te zien ben je ook behoorlijk verbrand.’

Mijn vaders telefoon gaat. Ik weet dat mijn moeder er niet van houdt als hij tijdens het eten belt, maar toch kijkt hij wie de beller is. ‘Het is Bart,’ zegt hij. ‘Ik neem ’m even. Misschien gaat het over een klus.’

Ik zie mijn moeder bijna ongemerkt haar hoofd schudden. Bart is misdadjournalist bij de krant en nooit degene die papa opdrachten geeft. Die krijgt hij van de sportredactie. Bart en mijn vader bellen elkaar vooral als vrienden. Ik heb mijn moeder al vaak horen mopperen over dat Bart vrijgezel is en er daarom nooit aan denkt dat de meeste gezinnen tussen zes en halfacht eten. Mij kan het niet schelen dat papa opneemt. Alles beter dan dat gemaakt vrolijke geklets.

‘Ja?’ hoor ik mijn vader zeggen. ‘Hm-hm.’ Dan betreft zijn gezicht. ‘Wat? Nee, ik heb niets gehoord.’

Ik kijk naar mijn moeder, die zwijgend dooreet en oogcontact met mijn vader vermijdt om te laten merken dat ze not amused is.

‘Verdomme,’ zegt mijn vader nu. ‘Maar dat is... Dat is afschuwelijk.’

Mijn moeder kijkt op. ‘Wat?’ zegt ze, nog steeds geïrriteerd, maar tegelijkertijd nieuwsgierig.

Bij wijze van reactie staat mijn vader op en loopt met zijn telefoon naar de gang.

Ik neem een hap van mijn chili en vraag me af wat er aan de hand is. Zou er iets zijn gebeurd met die man die hij heeft geïnterviewd? Nee, dat is niet waarschijnlijk. Dan zou iemand van de sportredactie bellen, niet Bart. Maar wat is er dan aan de hand?

Ik zie mijn vader achter het matglas van de deur heen en weer lopen. Na vijf minuten komt hij weer binnen. Hij schudt zijn hoofd en gaat met een zorgelijk gezicht zitten.

‘Wat is er aan de hand?’ zegt mijn moeder. Ze kijkt niet langer geïrriteerd.

Mijn vader werpt een vluchtige blik op mij. ‘Eh, ik vertel het straks wel. Het is niet echt iets voor tijdens het eten.’

‘Pap? Ik ben zeventien, oké?’

Mijn vader aarzelt, knikt dan en zegt: ‘Dat is waar. Je... Je komt er toch wel achter als je morgen naar school gaat. Het... Het gaat over Stella Huijgens. Ken je haar?’

‘Stella? Ja, die ken ik. We zitten niet in dezelfde

klas, maar ze zat vorig jaar naast me in de bus tijdens de excursie naar het Omniversum. Wat is er met haar?’

Mijn vader kijkt mijn moeder aan, alsof hij stilzwijgend om toestemming vraagt om door te gaan. Dan richt hij zich weer tot mij. ‘Stella is daarnet gevonden in het Draaierspark. Ze... Ze is dood.’

www.politienietbetreden.nl

© 2023 Elvin Post

Voor deze uitgave:

© 2023 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: © Vanessa Skotnitsky / Arcangel;

© Ihor Nebesnyi / Shutterstock

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6626 6 (e-book 978 90 261 6627 3)

NUR 284, 285